

minoritetsgrupper, vi her taler om, besidder dansk kundskaber i et vist omfang?

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg gentager, hvad jeg sagde i min tale. Jeg snakkede om krav om skriftlige dansk kundskaber, som kan være med til at udskille nyankomne etniske minoriteter af det danske samfund. Skriftlige dansk kundskaber er ikke nødvendige i samtlige job på det danske arbejdsmarked.

Christian Jensen (FP):

Det forslag, vi behandler her i dag – beslutningsforslag nr. B 108 – kan vel ikke undgå at efterlade en stor del af arbejdsgiverne i dette land i en mere eller mindre dyb frustration, især når man holder sig for øje, at retten til at lede og fordele arbejdet ligger hos arbejdsgiveren. Sådan har det været indtil i dag, og det vil vel meget langt ud i fremtiden – længere end vi kan se – være et konstateret faktum. Det er derfor dybt frustrerende, at et sådant forslag fremsættes.

Forslaget er godt nok pakket ind i en form for omsorg for de af forslaget omhandlede grupper, her altså gruppen af arbejdstagere med anden etnisk oprindelse end indfødte danske arbejdstagere. Men min opfattelse er, at danske arbejdsgivere meget gerne ansætter arbejdere med anden etnisk baggrund, idet det mange gange er en dygtig og en stabil arbejdskraft. Jeg vil dog godt sige, at uanset om det skal være skriftligt eller mundtligt, er danske sprogkundskaber en alt afgørende faktor for, at den medarbejder, som bliver ansat, også får et fair playforhold på arbejdspladsen.

En af grundene til, at det er svært for arbejdsgiverne, er, at arbejdsgiverne faktisk ingen garanti har for, at den arbejdskraft, de ansætter, er ustraffet. Denne garanti kan ingen selvsagt give, i og med at straffede og kriminelle udlændinge ikke udvises permanent, men ofte får lov til at blive her i landet, hvilket i nogle tilfælde selvfølgelig kan være godt nok. Men hvis arbejdsgiverne kunne være sikre i deres sag, var den vægning ved at ansætte medarbejdere af anden etnisk oprindelse i hvert fald fjernet, og det kunne da sådan set – formodentlig også set med forslagsstillernes øjne – være godt nok.

En anden ting, der kan gøre frustrationerne fuldendte, er, at hvis arbejdsgiveren endelig beslutter sig for og ansætter et antal medarbejdere af anden etnisk oprindelse end dansk, skabes

der straks problemer, som oftest med virksomhedens tillidsmand og fagforeningerne på området. Så er det også galt.

Fremskridtspartiet er af den opfattelse, at disse ansættelser og dette samspil om fordelingen af arbejdskraften på arbejdsmarkedet er noget, der skal gro på virksomhederne og ved arbejdsmarkedets parters mellemkomst. Det er ikke et anliggende, som vi i Fremskridtspartiet mener Folketinget skal blande sig i på nuværende tidspunkt, og forhåbentlig bliver det aldrig nødvendigt, at Folketinget skal blande sig i det. Vi håber, at tingene finder deres rette leje ved arbejdsmarkedets parters mellemkomst.

Fremskridtspartiet kan således ikke støtte det fremsatte forslag.

Ole M. Nielsen (KRF):

I Kristeligt Folkeparti er vi helt enige i intentionerne i dette beslutningsforslag, og vi mener bestemt også, der er grund til at gøre noget ved de forsømmelser, som vi har gjort over mange år. Vi har været alt, alt, alt for dårlige til at bruge den ressource, som de fremmede iblandt os er. Det har været dumt af os, og det har været umenneskeligt.

Det har velsagtens noget at gøre med de mange år, hvor vi havde for stor arbejdsløshed; da måtte de jo endelig ikke komme herop og tage arbejdspladser fra os, og det gjaldt også den måde, vi behandlede flygtninge på. Men det har jo vist sig i disse dage, hvor vi diskuterer kosovoloven, at i hvert fald nogle af os er blevet væsentligt klogere, siden vi lavede bosnierloven. Vi har forstået, at vi ikke kan være bekendt at lade dem sidde hen uden aktivering og uden undervisning, og at det også simpelt hen er for dumt af os.

Men i Kristeligt Folkeparti tror vi dog ikke, at den model, som beslutningsforslaget beskriver, er den rigtige. Vi mener, den er for bureaukratisk, især det første og det sidste tiltag. Med hensyn til det midterste tiltag, hvor man opfordrer regeringen til at forpligte arbejdsmarkedsrådene osv., tror vi faktisk, at mange af de initiativer, der er i gang, og som arbejdsministeren redegjorde for, vil være med til at løse problemerne.

Der er brug for at påvirke holdninger, der er brug for holdningsændringer, og der er vel heller ingen, der har sagt, at det kun er arbejdsgiverne, der er problemet; det er i mindst lige så høj grad kollegerne på arbejdspladsen, altså arbejdstagerne. Jeg har hørt flere eksempler, også